

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КНИЖИВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ и. Менадовичъ.

ТЕЧ. V. Овај листъ излази у Вторникъ и Четвртакъ на по табака, а у Суботу на табаку. Цѣна му е за три мѣс. 5, а за пола године 10. цванц. За огласе плаћа се одъ врсте 5 крајц. за трипутъ. № 111.

Претенъ Господина Жарковиња.

(Продужено)

17.

Господинъ Люб и б р а т и њ њ чисто се дичио данасъ својомъ важности. Оснивајући срећу двоји добродѣтели душа, које су му миле и драге биле, едва е дочекао прилику, да своје благостанѣ, које е више на богатство личило, развие и покаже. То, што е онъ цѣль овогъ торжества башъ до самогъ рѣшавајућегъ тренутка затаяти умео, увеселявало га е яко. Ишао е радостанъ изъ собе у собу, съ гостима се шалио, кои су му ласкаво одговарали, наређивао е по кући и по кучини, и надвадѣ е плашљивой Христини прилазио и стискивао јој руку са значењимъ осмејкомъ.

Али нема руже безъ трња. Две га само ствари у његовой овој радости узнемириваше.

Његова сестра, Христинина тетка, пливајући у радости, што јој се нећака за господина Жарковиња удае, у пријатељскомъ разговору са едномъ старомъ кумомъ својомъ, повери јој тайну овогъ дана. Кума пакъ ова морала бы пући, да не тайну ову, која јој е на езикъ горела, брже болѣ драгоме сусѣду, до њ седећемъ берберину саобштила. А берберинъ опетъ сматрао е за своју берберску дужностъ, свима онима, кои се кодъ њѣга бриу то објавити. Ови опетъ саобштите то својимъ супругама, и тако ова тайна за тилый часакъ дође до ушию свима; свима имъ е весело и важно лице изгледало. Времента господа поща, која се одъ свегъ срца срећи лепе Христине радоваше, приступи къ њој и поче јој формално честитати срећанъ изборъ любезника, и притомъ упусти се у читаво чиновно слово о христјанской дужности, које супружници едно према другомъ имаю. Господинъ поща, кои не никакo могао трпѣти, да се ко у његовъ посао меша, поита тамо къ њима, и важнимъ погледомъ и претећимъ прстомъ пресече проповѣдь своје богобоязливѣ домаћице. Но ни остали гости нектедоше неучтивѣ быти. Узруја ти се садъ сва торокајућа гомила гостию, и са своју страна обколи кукавну Христину, која се, што е љубавъ њѣна издана, (еръ е она мислила, да о томе, осимъ њѣ и

етне нико незна) сва одъ стида заруменила, очи доле оборила, и чисто е као убивна на месту свомъ стајала.

Съ разрогаченимъ очима и ушима уђе Господинъ Люб и б р а т и њ њ у собу и виде шта чини ова гомила гостию његовы. Планъ његовъ быо е изданъ, срушенъ; онъ се намршти, па стаде; десномъ рукомъ чупкао е ограницу своју, а левомъ савио е край лепогъ свилепогъ прелука свогъ и горе и доле, као да е ктео на овимъ стварима срце искалити; одъ еда бы, чинити се, изъ коже изишао.

Христина, којој су се прси одъ страа, љубави и стида стесниле биле, сва клону. Садъ јој се досадашњий санъ њѣнъ као некомъ чаролиомъ у дѣйствительность претвори; човека онога, коме е она и срцемъ и душомъ наклонѣна была, али кога сама споменути не се усуђивала, тогъ човека објавише јој јавно и торжественно за њногогъ младоженю. — Она садъ само да га види, па да вечито његова буде. „Ахъ, међеръ не мени бадава данасъ тетка златанъ прстенъ на прстѣ силомъ навукла! — И не ми текъ онако гласомъ пророчества рекла: „Другиј ће ти га съ руке свинути!“ —

Она е чувствовала своју срећу. Срце њѣжно, немогавши овај напрасный немаръ снети олакша себи изливомъ суза.

Господиъ Люб и б р а т и њ њ устрази се. Овај човекопозналацъ не познао сузе ове. — Управъ ни су ове сузе, или Христино негодовањѣ, што е она о овомъ послу, кои се не едине и тиче, најпосле питаиа, њѣму стра' у срце задавале; него га е то яко узнемирило, што се онъ бояо, да ће збогъ овогъ торжества и празне галаме, подсмею целе долине изложени быти.

Онъ се брзо рѣши, узме Христину подъ руку и проведе е крозь себе пуне людју у едну собу, гди нико не быаше, седне поредъ њѣ и остави е, да се најпре исплаче.

„Шта е теби?“ питао ю е неколико пута; но не добы одговора.

„Я држимъ, да е теби ово торжество повољно — ты бы наравно —“

„Ахъ!“ уздану девојче и подиже првѣй путь сузне очи свое горе, ерѣ е она почитовала уяка, као свогъ отца и одѣ нѣга ништа нѣ крила.

Бли теби господињ Жарковићъ мрзакъ?“ упита е онъ, „зарѣ га нећешъ? — Кажи ми одкривено, я се лютити небу. Велику самъ истина лудорію учиніо, што вайаре тебе о томъ известію, или што ти барѣ мало наговестію нисамъ. Тетка твоя нѣ тебе разумела, и нѣ знала, колѣко е кудцуло. — Све е то моя кривица.

Христина кадѣ чу речи уякове и разумеде нѣгову заблуду, у кою су га сузе нѣне поставиле, кдеде одговорити; али іой уздисай украде гласъ; она се зарумени, и наслони свою главу на нѣгово раме.

„Та естъ, естъ, то е врашкѣй посао!“ рече збунѣно уякъ, и одѣ муке поче трти руке. Садѣ е за нѣга было то славно, на кои бы се начинѣ, овай већѣ промашеный планѣ нѣговъ, найзгоднѣ забашурити, и присутствующи гости уверити могли, да е онъ са овимъ прстеномъ ктео само шалу збіяти? — Велика брига намршти му чело наново. „Буди спокойна, Христино. Све се то опетѣ изменити може; у великой несрећи не треба губити присутствѣа духа. То е найглавнѣ. — Бы ли ты мени, срце мое, Христино, ктѣла казати одкривено, да ли е теби господињ Жарковићъ тако мрзакъ, да не желишь, ни да ти на очи изиђе, или ты само садѣ велике наклоности према нѣму немашь, а съ временомъ бы га зарѣ и воleti могла? Я бы ти могао читаву поворку случаева исприповѣдати, да е изѣ принућеногъ брака после найсрећнѣй бракѣ произишао и постао. На жалость, време е томе врло кратко, а одлагати е опасно. Но быће іоште дана. Кадѣ бы ты само ктѣла, тако рећи, привремено прстеновати се; остало ће све съ временомъ доћи.“

„Али“ промуцкиваше Христина, „есте ли Вы уверени, да мене господињ Жарковићъ сносити може?“

„Тебе сносити, любезно дете?“ викну уякъ, и ово га пытанѣ опетѣ савршено поврати и оживи: „тебе сно-

сити, велишь? Боже мой, та онъ тебе любви и срцемъ и душомъ, и гине за тобомъ.“

Христина клону на прси уяка у жестокомъ узабућеню.

„О Боже мой“, рече господињ Любибратићъ, повраћаюћи се опетѣ у пређашню бригу, „изясни се, срце мое, кажи само, пробай само. Прими одѣ нѣга прстень, ты мислишь, да е то Богъ зна како страшно. Небой се; да е то какво зло, не бы се тако рећи савъ светѣ женіо и удавао.“

Девојка нѣ узимала на умъ, на што ю е неспокойный уякъ нѣнѣ опоминяо и саветовао. Нѣой су се вртиле по глави речи:

„Онъ тебе любви, и гине за тобомъ.“

Она пружи руке свое, загрли уяка, и сакрив лице свое на нѣгове прси, рекне му: „кажите му, ерѣ я му то немогу казати: и я нѣга любимъ и срцемъ и душомъ!“

Господињ Любибратићъ кдеде одѣ радости на землю свалити се. — Онъ е послушкѣвао, и послушкѣвао, не были опетѣ те речи могао чути. „О ты лудицо мала“, рече іой онъ, како си ме могла толико мучити. — То ли е твоя одсудна речъ? — Право!“ Онъ е полюби у чело и викну: „Садѣ идемъ по господана Жарковића, ты то нѣму морашъ и сама казати.“

Онъ то рече, па устаде. Бадава е Христина пружала за нѣмъ руке, да га задржи. Онъ оде одѣ нѣ у другу собу, да тражи младоженю. Сви су гости у своей величествености своіой сѣдили и забавляли се. Само међу нѣима нѣ могао човекъ видѣти господана Жарковића.

Господињ Любибратићъ погледи на сатѣ. По сата е было прешло подне. „Зарѣ ми данасъ све на-трашке иде?“ замрля онъ, и изађе предѣ кућу.

(продужиће се)

ДОМАЊЕ и СТРАНЕ НОВОСТИ.

С Р Ъ И Н.

По гласу „Званичны Новина“ постављѣн е Протоколѣста Одѣленія Промышленности при Попечительству Финансіе, Радованъ Радовичъ, за II. Рачуноиспытателя при истомъ Попечительству, а на нѣгово место Канцѣлиста и Регистраторъ при Одѣленію Рударскомъ, Іованъ Ж. Динуловичъ; на овога пакъ место досад. Писаръ Ђумрука Београд. Петаръ И. Пантелићъ; на нѣгово место досад. Канцѣлиста Одѣл. Промышленности Міягъ О. Чо-вичъ, а на овога место досад. Практикантъ Княжеске Канцѣларіе, Младенъ Ж. Радойковићъ. Къ томе премѣ-штень е по своіой молби досад. млађій Писаръ Суда О-кружія Шабачкогъ Димитріе Ђирковићъ за млађегъ Пи-

сара Суда Окр. Смедеревск. а на нѣгово место поста-влѣн е Практикантъ Суда Вар. Београда, Алекса Осто-ићъ. Найпосле досад. Практикантъ Княжеске Канцѣларіе, Миланъ Бучовићъ, постављѣн е за Канцѣлисту По-печительства Правосудія.

Т У Р С К А.

По последњимъ гласовима изѣ Цариграда нѣ тамо іоштѣ сасвимъ окончана министерска криза. Положенѣ Решидѣ-пашино пакъ утврдило се, а министеръ иностра-ны дѣла Фуадѣ-паша и турскій ратный министеръ, слѣ-довали су примѣру великогъ везира, Аля-паше, и по своі-ће прилицѣ постати Омерѣ-паша ратный министръ.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

WWW.UNILIB.RS

Р у с і я.

О рускомъ паробродству на црномъ мору пише „Верите“ слѣдуюће:

„При овомъ предузећу, у коме правителство руско толико непосредногъ участія има, највећма надвлађује политичка мисао, и све се сматра готово искључиво съ политичке гледоточке. Флота, коју е Русія съ толикимъ грднимъ трошконима на црномъ мору издржавала, и која е у пристаништу Севастопольскомъ спремна лежала, да се свакога часа на море крене; ова флота, којомъ се царъ Никола толико дичіо и поносио, ніе была удешена нити опремљена и наоружана за бой. Она е была опредѣлена, да войску брзо съ њне точке на другу пренесе. Флота ова ніе была ратна флота, него флота пакетны (превозны) лађа, опредѣлена за извоженъ сувоземне войске. Ову е флоту паризкій миръ укинуо, а паробродско руско друштво опетъ е воспоставля. Одеса быће у будуће убойно пристаниште Русіе на црномъ мору.

— „Норъ“ вели, да ће се царскій указъ у смотрењу руски гвоздени путова текъ у другой половини Децембра мѣсеца обнародовати. Првый издатакъ за ове путове износиће 300 милиона франака.

Ф р а н ц у с к а.

У Паризу 26. Октобра.

„Мониторъ“ явля званично слѣдуюће:

„Графъ Киселъвъ предао е 23. Октобра цару Наполеону у Компіеню едно своеручно писмо цара Александра. Њгове пакъ посланичке исправе предаће онъ цару текъ онда, кадъ се у Паризъ врати.

— Изъ Париза нашу подъ 23. Октобромъ „Келнише цайтунгу“ слѣдуюће:

„Пре неколико дана явлѣно е одавде, да су три убойне лађе добыле заповѣсть, ући крозь Дарданеле у црно море. Данасъ пакъ дознае се изъ доста поузданогъ извора, да ће за неколико дана француска флота изъ Тулона по свой прилици навести се на море, њіово опредѣленъ ніе ићи у Неаполь, него у Цариградъ.

— „Норъ“ явля, да ће баронъ Бруновъ при свемъ томъ, што е графъ Киселъвъ свечало као посланикъ примљивъ, ипакъ јошть за неко време остати у Паризу, да му при предстојимъ новимъ сѣдницама конференція буде на руци своимъ искуствомъ и вѣштиномъ. Но ко зна, да ће се овай конгресъ и саставити?

— „Ендепандансу“ пишу, да ће Енглеска само у томъ случаю пристати на сазиванъ и саставлянъ конгреса, ако се Русія изъ истога искључи! Ова е вѣсть врло невѣроватна, и ніе прилика мыслити, да Енглеска збия тако мысли, и да то може бити.

— О промѣни министерства у Цариграду приспѣла су у Паризъ нуждна разясненя. Потврђуе се, да е лордъ Редклифъ поднео Султану списакъ новы министра, на челу кои стои име Решид-пашино. Говори се, да е францускій посланикъ у Цариграду, г. Тувенель, добыо налогъ, да одъ отоманскогъ правителства изясненя по предмету овомъ изиште.

Изъ свега овога ясно се види, да се политичко положенъ све већма заплеће и замршуе, и да е већ давно прошло оно време, када се уговоръ гарантіе одъ 3. Априла (закљученъ између Аустрије, Француске и Енглеске) сматрао као најтврђе емство за светскій миръ. Едногласность и слога, којомъ е овай актъ, названъ одъ Русіе „уговоръ неповѣреня“, подписанъ, давно е изчезла. Силе, коє су една другой узаймице тврду рѣчь дали, да ће опредѣленя закљученогъ мира у случаю нужде и мачемъ одржавати, несложне су, и уговоръ одъ 3. Априла тако е яко обезснаженъ, да се одсадъ доиста неће толико много држати на сталность и светиноу таквы уговора, а и уговора уобште.

У Паризу 24. Октобра.

Руско флотско одѣленъ, коє садъ посѣћава француска пристаништа на атланскомъ мору, отићи ће у Сен-Назеръ, да се тамо снабдѣ са каменимъ угљномъ, па ће се збогъ тога тамо задуже бавити. Контр-адмиралъ, кои има команду надъ овимъ царско-рускимъ одѣленъмъ флоте, изявио е желю, да тамо поздравѣ заставу француску. Но будући, да у Сен-Назеру, коє е пристаниште текъ пре неколико дана отворено, нема ни топова ни заставе, да се на поздравъ руски лађа одговори, то су садъ издане нуждне мѣре, да се што скоріе топова тамо довуку и застава донесе.

— Принцъ Наполеонъ вратио се изъ Штутгарта (престолне вароши кралѣвства виртембергскогъ) у Паризъ.

Е н г л е с к а.

Изъ Лондона телеграфираю подъ 22. Октобромъ „Келнише цайтунгу“ слѣдуюће:

„Таймс“-овъ дописникъ изъ Беча явля, да су Турска, Енглеска и Аустрија 10. Октобра закључиле, да се неповуче енглеска флота изъ црногъ мора, нити пакъ аустријска войска изъ подунавски княжества.

„Ендепандансъ“ вели, да ће по свой прилици преко цѣле зиме остати Аустријанци у Влашкой, а Енглези на црномъ мору. Гласа се да ће не само флота енглеска тамо остати, него да ће шта више упливомъ лорда Редклифа подкреплѣна бити са јоште три убойне лађе. „Баклономъ“ „Стромболіомъ“ и „Язономъ.“

Ш п а н і я.

По писмама изъ Мадрида задобило е графъ Бенкендорфъ, рускій посланикъ при шпанскомъ двору, великій упливъ кодъ тамошнѣгъ кабинета, при свемъ томъ, што се тамо текъ одъ врло краткогъ времена бави. Овай упливъ валя у многоме приписати и средству графа Бенкендорфа са херцогомъ Осуномъ.

— Еданъ кральичинъ декретъ, кои е у Мадриду изишао, одузима команду одъ 10 полковника.

— „Келнише цайтунгу“ пишу изъ Мадрида подъ 20. Октобромъ слѣдуюће:

„Еданъ чланакъ у „Еспани“ подъ насловомъ „Русія и Шпанія.“ написанъ ѣнераломъ Жуаномъ Квирагомъ произвео е у политичкимъ круговима велико узбуђенъ и упечатакъ. Обите су позната присна сношеня овога

генерала са дворомъ, и зна се и за његове честе састанке са графомъ Бенкендорфомъ; шта више увѣравају, да е овај чланакъ по вышемъ налогу у „Еспани“ печатањ. — Изъ свега овога дае се доста правилно закључити, како Шпанія увиђа нуждностъ, да се одъ опасностей, кое јој грозје одъ стране Француске, а нарочито Енглеске, обезбѣди тешњимъ савезомъ са сѣверномъ великомъ силомъ.

Найновія источна пошта.

У Цариграду 19. Октобра.

У смотрено зимованя енглеске флоте на црномъ

мору подъ адмираломъ Лиономъ учинѣне су већ нуждне мѣре и издани су налози.

— Имамъ одъ Маската обећао е, да ће енглеску експедицију у персійскомъ морскомъ заливу подпомагати.

У Байруту 7. Октобра.

У Цалу породила се између Грка и католички житеља крвава распра.

— Бедуини (аравійски ајдуци по песчанымъ пустарамъ) напали су на карванъ, идућий изъ Дамаска и Халебъ, и опљачкали су 45 товара свакојке робе.

О Г Л А С И.

ФИЛИПА МОРТОНА

СМЕНИШТЕ ПОМОДНЫ АЛЬИНА ИЗЪ ПЕШТЕ

налази се сада овде съ великимъ изборомъ свакога рода одеѣа за господу, одъ најболн матерія, и по најновиѣмъ вкусу израбѣны.

Да бы се почитаѣмый п. н. публикумъ уверио о добротѣ и честитости мога еспапа, о чему емствуе фирма, довољанъ ће му бити само единый покушай, пакъ да ме и за далъ своимъ поверенѣмъ почестуе.

Продавница е у чаршии, у кући г. Шоповића.

(2—3) По рѣшенію Суда Округъ Шабачкогъ одъ 13. Септембра тек. г. № 11.551 имаю се непокретна добра Стояна Павловића меанцие изъ Шабца, средствомъ явне лициѣаце продати и изъ новаца отуда добити се имаюби, дугови њговимъ кредиторима исплатити.

Непокретна добра реченогъ Павловића, коя се у Срезу Пос. Тамнавскомъ овогъ Округѣа наоде, есу слѣдуюћа:

1. Една њива одъ еданъ данъ орања земљъ, у атару села Трбушца близу Црвене Меане постоећа по шацованю вештака у вредности 560 гр.
2. Една ливада одъ осамъ коса траве, у селу Яловику, месту зовомомъ Котлине налазећа се, по шацованю вештака у вредности 1120 гр. чар.

По опредѣленю Началничества ово-округногъ, продаваће се ова изложена непокретна добра на лицу места 15. 16. и 17. наступаюћегъ месеца

Новембра ове године, и трећий и последнѣй данъ лициѣаце после подне у 4 сата по европски ономе лициѣанту поособно теслимити, кой за такова највише готовы новаца дати обећа.

Ко годъ дакле жели купити иста непокретна добра, позива се, да одрѣбѣны дана на лице места овы добара дође и ту при лициѣаци присутствуе.

№ 6316. Издано одъ стране Началничества Округѣа Шабачкогъ 20 Октобра 1856. год. у Шабцу.

ГОСТИЛНИЦА

бывша досада до Паризца преселява се у господску улицу до Тощеберина, и препоручуе се почит. публик. са вкуснимъ елима и пињемъ, то: цео ручакъ съ четири ела и бутельомъ вина за 4 гроша; вечера, свакога ела безъ разлике 60 пара

порциѣа, безъ леба и вина; бутела вина 20 пара.

У Београду 25. Окт. 1856.

Леополдъ Наѣъ

(2—3) угоститель.

ВИНОГРАДЪ НА ПРОДАЮ.

Подписаннѣй желіо бы продати изъ слободне руке свой виноградеъ, засаѣенъ лепомъ највише беломъ и врло добро родившомъ младомъ лозомъ. Виноградеъ овај засаѣенъ е са 14.000 лоза и разнѣмъ воѣемъ, налази се покрај винограда г. Ристе Краињића и винограда г. Милоя Божића, савъ е у лепой живой огради а има уз њѣгаи еданъ данъ ораѣе земљъ. Виноградеъ г. Милоя може га свакоме показати, а ко бы га желіо узети нека се изволи на мене обратити по годбе ради.

ЕША ЛАЗАРЕВИЊЪ

обитава на Врачару близу (2—3) нове барутане.

Стедишта се отвараю:

1. При Суду Округъ Чачан. надъ иманѣмъ поч. презадуженогъ Милосава Павловића изъ Карановца, до 5. Новембра.
2. При Суду Округъ Ягодин. надъ иманѣмъ а) пок. Обрада Нешића, Ђурчиѣа изъ Ягодине, до 6. Нов.; б) пок. г. Раке Малетића, быв. Стар. Писара Суда Округъ Црнорѣч. до 12. Нов.

Продаваће се на лициѣаци:

1. У Рипиу и у Кнежевцу Округъ београд. разна непокр. добра Милутина Дробњика, 8. 9. и 10. Новембра.
2. У Параѣину разна непокр. добра Обрада Веселиновића изъ Параѣина, 5. 6. и 7. Новембра.